syv Aar siden han, gik bort. Uheldigviis for ham kan Squiren negte at give ham Noget, og det seer ud til, at han vil gjøre det; thi Ingen tør nævne hans Navn i Sir Herberts Nærværelse. Men jeg kjeder Dem, Sir, med denne Passiar. Middagsmaden vil om et Øieblik være paa Bordet.«

»Aa nei, De kjeder mig ikke; jeg føler altid Interesse for saadanne Ting.«

Verten skyndte sig alligevel bort, og strax efter var Middagsmaden serveret; den bragtes ud igjen næsten urørt, til stor Sorg for den gode Vertinde.

Senere hen paa Aftenen sad Percy Cleveland og grundede dybt. Det gamle Smil var aldeles forsvundet, medens han sad og røg sin Cigar, og stirrede ud gjennem Vinduet henimod det Sted, hvor Earlstone Halls høie Bygninger viste sig utydeligt i Skyggen af de tætte Træer, undtagen naar Maanen skinnede paa en Gavl, og bragte de hvide Stene til at glimre som Sølv. Engang sagde han bitter: »Skal det altid vare ved?« Da Klokken i Landsbykirken slog to, reiste han sig, og efter at have afrystet dette Anfald af Adspredthed, var han atter den gamle, sorgløse Percy.

Een Uge forløb og dernæst en anden, og endnu forblev Konstneren i sit Kvarteer i Vertshuset. Mange Gange i det korte Mellemrum havde Percy Cleveland mødt Helen Maldon, ikke uden Fare paa begge Sider. Gjestgiveren i »Den røde Løve« havde talt Sandhed, da han sagde, at Helens Hjerte ikke havde nogen Del i det Giftermaal, som Sir Herbert havde bestemt; men da hun kjendte hans Ønske, havde hun uden videre Betænkning indvilliget, og haabede at blive en god Kone for Mr. William, naar den Tid kom. Men nu kunde hun ikke lade være at sammenligne sin tilkommende Ægtefælle med den smukke Fremmede, som med saa stor Veltalenhed behandlede enhver Gjenstand, og især dem, der behagede hende mest. Thi den første Samtale havde paa ingen Maade været den sidste. Percy Cleveland manglede ikke den Tact, som sætter Mennesket istand til triumferende at overskride de smaa, nu og da løierlige Hindringer, som Skik og Brug anbringe imellem to Personer, der ikke formelig ere forestillede for hinanden. Han havde ledet det saaledes, at Helen neppe var sig det bevidst, at hun gjorde noget Brud paa Etiketten ved at tilstede, at et Bekjendtskab, der var begyndt paa en saa usædvanlig Maade, modnedes til Fortrolighed; naar denne Tanke undertiden kunde opstaae hos hende, bortviste hun den med den Undskyldning, at hun ikke kunde gjøre derfor.

Percy havde saaledes i disse fjorten Dage gjort hurtige Fremskridt; hver Dag havde han bestemt at tage bort næste Morgen, og hver Dag udsat det ubehagelige Øieblik andre fireogtyve Timer, under alle mulige Paaskud undtagen det rette.

Og Helen begyndte at længes efter de just ikke ganske tilfældige Møder, paa hvilke Percy først gjorde en Undskyldning for det besynderlige Tilfælde, og derpaa lidt efter lidt begyndte en Samtale og bevægede hende til at tale og lytte i mere end en Time, i de skyggefulde Gange eller blandt de gamle Træer i den kølige Skov. Og naar han talte med hende og fæstede sine Øine paa hendes, saae Helen Noget deri, som bragte hende til at rødme og skjælve; thi de sagde uvilkaarligt, at den høflige Maler nærede Følelser for sin yndige Ledsagerske, hvilke hun, skjøndt de fik hendes Hjerte til at banke af Glæde, vidste at hun ikke burde taale. Hun havde alligevel hverken Styrke eller Tilbøielighed til at gjøre Ende paa disse Møder, af hvilke ethvert, i samme Forhold som det blev sødere for hende, blev farligere for dem Begge. Saaledes svandt Dagene, og ved Enden af den fjortende begyndte Percy at føle, at Earlstone havde en Talisman, som uimodstaaelig fængslede ham til Stedet, der nu forekom ham det yndigste i England.

En Aften i Begyndelsen af den tredie Uge, da han slentrede ned ad Gangen langs Parkmuren, fik han Lyst til at gaae ind og betragte Bygningen i Maaneskinnet. Maaskee den Tanke, at see et Glimt af Helen i et af Vinduerne, ikke var ham ganske fremmed. Han styrede sin Cours efter Stakitlaagen, som den, der havde været Midlet til at komme ind hin mindeværdige Eftermiddag, og efter at være sprunget over den, fortsatte han sin Gang i Retningen mod Huset.

Det var en klar, maanelys Aften, og hvorsomhelst der var en Aabning i Træerne, faldt Maanens Straaler i brede Sølvstriber tversover Grønsværet paa den Vei, han gik. Omsider naaede han den aabne Plads, hvor Træerne omgave en stor, smukt holdt Græsplaine, og idet han stillede sig i Skyggen af nogle Lindetræer, saae han op til Vinduerne i det store, gamle Hus. Medens han stirrede, udstødte han en Lyd, som lignede et Suk, ikke som af Elskov, men som af dyb Kummer.

De fleste af Vinduerne vare oplyste, og fra et af dem, som var aabent, men med tætte Tyllsgardiner for, hørtes Lyden af en livlig Musik. Det var tydeligt, at der var en eller anden Lystighed i Gang.

Efter en Tids Forløb blev den taalmodige Iagttager rigelig belønnet. Gardinerne bleve trukne tilside, og en Dame kom ud paa Balconen, fulgt af en Herre. Den Sidste blev strax afsendt i et eller andet Ærinde; han bukkede og trak sig tilbage, og hans Ledsagerske var nu ene. Percy havde øieblikkelig gjenkjendt Helen, og da Lyset faldt paa hendes Ansigt og Dragt, syntes hun ham at være det Smukkeste, han i sit Liv havde seet.

Helen, der hændelsesviis kastede Blikket i den Retning, hvor han stod, opfangede et Glimt af hans Klædning, og da hun atter saae derhen, opdagede hun snart, skjøndt utydeligt, en menneskelig Skikkelse.

Der var Noget, som sagde hende, hvem det var, og næsten ufrivillig brød hun en Kvist af en Jasmin, der slyngede sig op ad Espalieret, og som ganske uvilkaarligt lod hun den falde ned paa Plainen. Derpaa trak hun sig tilbage, og lod som om hun vilde gaae ind i Balsalen, men skjulte sig bag Gardinerne og holdt Øie med hvad der foregik.

Da hun var gaaet, traadte Percy ud fra Skyggen, gik over Græsplainen, som var fuldt belyst af Maanen, bukkede sig og tog den nedfaldne Skat op. Helen saae ham kysse den ærbødig, og tage den med sig ind i Skoven, hvor han forsvandt. Derpaa vendte hun tilbage til Sværmen af de Dandsende med svimlende Hoved og bankende Hjerte; thi nu vidste hun, hvad hun tidligere havde gjettet, at hun var elsket, og af den Mand, hvis Kjærlighed hun ene brød sig om at vinde.

Imidlertid saae Høstmaanen, som beskinnede Earlstones store Agre, ned paa andre Scener, som udførtes under de store gamle Træer.

Længe førend Percy Cleveland var traadt ind i Parken, aabnedes en af Glasdørene, som vendte ud mod Plainen, og en Herre, som tilsyneladende nylig havde forladt Balsalen, traadte ud. Det var William Earlstone; han gik tvers igjennem Parken og tog Veien mod Floden, idet han hurtig saae sig om, som om han frygtede for at blive iagttaget.

Da han havde naaet Bredden af den roligt flydende Strøm, begyndte han at gaae frem og tilbage, seende utaalmodigt hen mod Fodstien som om han ventede Nogen.

Strax efter hørtes Fodtrin i de tørre Kviste, og et Fruentimmer kom tilsyne.

Da hun traadte frem for at møde ham, og kastede Hætten tilbage, som havde skjult hendes Ansigtstræk, faldt Lyset paa et stolt, yndigt Ansigt. Hendes mørke Øine funklede, hendes Kinder blussede efter Vandringen. Med en høi, smidig Figur og regelmæssige Ansigtstræk, saae hun ud som Nattens Dronning, og da William Earlstone traadte hende imøde, oplivedes hans kolde ufølsomme Ansigt af et ufrivilligt Smil, tydeligt nok fremkaldt ved den Nykomnes Yndigheder.

Og da han saae paa hendes smukke Ansigt, som var vendt imod ham med Kjærlighed straalende i ethvert Træk, var det vel intet Under, at han tænkte uvenligt paa den, han skulde tvinges til at ægte, hvis Øine aldrig vare blide, naar de mødte hans, paa hvis bløde Kinder hverken hans Tale eller Gjerning kunde fremkalde en varmere Rødme. Idet han tænkte saaledes, bøiede han sit Hoved og trykkede et lidenskabeligt Kys paa de smukke Læber, som slet ikke vare tilbøielige til at trække sig tilbage fra hans, skjøndt han den Aften var kommen med en Hensigt, som ikke havde noget Slægtskab med saadanne Kjærtegn.

Pigen talte først, og hendes dæmpede Stemme lød som blid Musik i den natlige Stilhed.

»Hvorfor sendte Du Bud efter mig i Aften, William, istedetfor at komme, som Du pleier, til vor Mødeplads? Var det for at see, om jeg elskede Dig høit nok til at komme? Dersom det er Tilfældet, skulde Du have valgt en meget haardere Prøve, end en behagelig Vandring i det deilige Maaneskin, med et saa velsignet Maal for Øie.«

»Ikke derfor, lille Addie; jeg vilde ikke forvolde Dig et Øiebliks Møie, der kunde undgaaes ved hvilkensomhelst Anstrengelse fra min Side, og jeg kjender din Kjærlighed altfor godt til at forsøge paa at prøve den ved saadanne Midler. Men det lader til, at man har holdt Øie med mig, og at En eller Anden, som har seet mig besøge Dig, har underrettet Fader derom, og det var kun ved gjentagen Negten, at jeg kunde dæmpe hans Mistanke. Da jeg saaledes ikke turde gaae til Dig, bad jeg Dig om at komme her, og som min egen elskede Addie har Du villig opfyldt mit Ønske.«

»Som jeg bestandig vil,« svarede hun, som han kaldte Addie, idet hun saae ham kjærligt i Øinene. »Men sig mig, naar vil denne Hemmelighedsfuldhed faae Ende? Hvor høit jeg end elsker Dig, kjære William, føler jeg mig undertiden besynderlig alvorlig, naar jeg tænker paa alt Det, vi have gjort og endnu maa gjøre, for ikke at blive bemærkede. Vil den Tid aldrig komme, da Du ikke behøver at frygte for at vedkjende Dig din Kjærlighed til den ringe Addie Carter, og da jeg maa kalde Dig Husbond for hele Verden, som Du har sagt jeg skulde?«

»Det er for at tale med Dig om disse Sager, at jeg har bedet Dig om at møde mig her i Aften. Jeg har ofte sagt Dig, Addie, at saa længe Sir Herbert lever, maa vor Kjærlighed aldrig blive bekjendt, og som en klog Pige har Du indseet det Fornuftige i mine Grunde, og ikke bruset op og raset, som andre Piger vilde have gjort. Men nu har Sagen faaet et andet Udseende. Sir Herbert lod mig kalde for nogle Dage siden og underrettede mig om, at det var hans Ønske, at jeg skulde ægte min Cousine Helen Maldon, og da jeg gjorde Indvendinger, sagde han mig fortørnet, at dersom jeg gjorde ham imod, vilde han forandre sit Testamente, og Helen skulde være hans Arving, og jeg kjender ham altfor godt til at frygte, at han vil gjøre det uden et Øiebliks Betænkning, naar jeg ikke føier ham inden Ugen er udløben. Hvad skal jeg gjøre, Addie?«

Pigen skjælvede; thi hun følte, at dersom William Earlstone var tvivlraadig, maatte hans Kjærlighed til hende være uden Værd. Men hun sagde tillidsfuld, medens hun nøie betragtede hans Ansigt: »Du har dine egne Indkomster, og dersom det Værste skeer, og Du ikke kan erholde din Faders Samtykke til vort Giftermaal, kunne vi drage hen til et Sted, hvor Ingen kjender os, og jeg vil ved min Kjærlighed forsøge paa at faae Dig til at glemme de Rigdomme, Du har mistet. O, William!« tilføiede hun med skjælvende Stemme, »husk paa Alt, hvad jeg har givet Afkald paa for vor Kjærlighed, i svundne Dage!«

Men William var altfor egenkjærlig til at give slip paa ottetusinde Pund om Aaret og leve af fem hundrede, for den Kjærligheds Skyld, som denne yndige Skabning nærede for ham, eller for den nu bortdampende Lidenskab, han følte for hende; han svarede derfor vred:

»Og vovede jeg Intet i hine Dage, Du taler om? Ære, Stilling, regner Du det for Intet? Nei, I Kvinder ere saa fordømt egenkjærlige; en Mand kan gjøre Alt, hvad der staaer i hans Magt, men ikkedestomindre forlange I Et eller Andet, som det er ham umuligt at give Eder. Dog,« tilføiede han i en blidere Tone, »hvad jeg har at meddele Dig er dette: jeg kan og tør ikke træde op mod min Fader i denne Sag, og maa altsaa lade, som om jeg giver efter; men min Kjærlighed til Dig, Addie, vil blive uforandret, og Du veed godt, at Du kan raade over enhver Ting, som jeg eier.«

I nogle Øieblikke stod den stakkels Pige som bevidstløs; derpaa befriede hun sig fra hans Favntag og sagde med stolt Fatning: »Nei, William, saaledes kan det ikke være; Du kan ikke elske mig længere, ellers kunde Du ikke have talt saaledes. Himmelen tilgive Dig din Utroskab, og gid jeg ikke maa leve meget længere! Farvel! Forsøg ikke paa at see mig igjen; thi det skeer ikke.«

Hun var gaaet, og William Earlstone stod bedøvet og saae efter hende, indtil han atter kom til sig selv, hvorpaa han tændte en Cigar og fattet sagde: »Det er godt overstaaet; jeg troede, at hun vilde være bleven rasende, som Fruentimmerne i Almindelighed blive ved saadanne Leiligheder.«

Hermed var den eneste Hindring for hans Giftermaal bortryddet; han vendte veltilfreds tilbage, og offrede neppe en Tanke paa den ulykkelige Skabning, som, blændet af hede Taarer, i bitter Sorg vaklede gjennem den ensomme Skov, uden at vide eller bryde sig om, hvor hun kom hen.

Men der var En, som havde fulgt hende hele Veien til Mødestedet, og som havde skjult sig i en Hasselbusk, og med funklende Øine iagttaget deres Sammenkomst. Da de To skiltes, fulgte denne Person efter William Earlstone. Der var et Udtryk i Mandens Ansigt, medens han forsigtig holdt sig i Skyggen af Træerne, som ikke tydede paa noget Godt for den Anden, dersom de skulde mødes Ansigt til Ansigt.

Baronettens Søn vandrede afsted, uden at tænke paa den Fare, som lurede bag ham, og naaede snart Kjøreveien, der førte til Gaarden. Da han dreiede om Hjørnet til Landeveien, gik Percy Cleveland hen imod ham, og de to Mænd stode nu tæt sammen i det klare Maanelys.

Percy kastede Hovedet tilbage med et stolt og udfordrende Blik. Den Anden studsede synligt, og vilde være gaaet forbi uden at lade som om han lagde Mærke til ham. Paa engang sagde Percy bestemt: »Kjender Du mig ikke, William Earlstone,